

KASS MORGANOVA
DANIELLE PAIGEOVA

*Tyhle
čarodějnice
fakt umí!*

KPH

MONARCHOVÉ

COO
BOO

Monarchové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kass Morganová, Danielle Paigeová
Monarchové – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MONARCHOVÉ

KASS MORGANOVÁ
DANIELLE PAIGEOVÁ

MONARCHOVÉ

COO
BOO

Našemu editorskému covenu: Lanie, Lauře, Ellen a Emilii. Vaše slova jsou magie.

Kass

Mojí sestře Andree. Když jsme byly malé, obíhala jsem kolem tebe jako planety kolem Slunce. Mám tě ráda, ségro. Pořád bych za tebou šla kamkoli. A pro Fi a Siennu, můj malý coven.

Danielle

PROLOG

V kryptě se otevřely dlouho mrtvé oči.

To první, co vnímají, je absence temnoty. Dovnitř proniká světlo drobkými otvory.

Plíce se naplní vzduchem a pálí potěšením z bolesti, kterou zakouší po tolika letech prázdnoty.

Nádech a výdech.

Z hladového hrdla se vydere pronikavý řev, stěnami hrobky ale nepronikne. Ruce se sápu po stěnách bedny, dokud se s kamenem nestřetne kost a krev.

A zatímco se pomalu rozpomíná, nastupuje panika. Přicházejí vzpomínky na to, co se stalo. Kdo postavil zdi tohotohle prokletého vězení. Samozřejmě to byly čarodějky.

Čarodějky.

Kde jsou?

Netrvá to dlouho... Tady to je. Sladké aroma magie.

Čarodějky.

Je to jejich vina. A pořád jsou tady. Cítím je.

Jedna čarodějka. Dvě čarodějky. Tři čarodějky.

Seslaly vítr. Skučí nad hlavou, je to skoro lidský, dychtivý jekot. Dere se korunami stromů, trhá větve i listí a pohazuje

s nimi po zemi, jako by to byly konfety. Víří a zuří, vrhá se dolů a ničí všechno, co mu přijde do cesty.

Seslaly dešť. Zuřící bouřku, která člověka zmáčí na kost. Mračny pronikají blesky a duní hromy.

A uprostřed toho všeho jsou tři dívky. Čarodějka pohárů, čarodějka pentaklů a ta nejpodlejší z nich, čarodějka mečů, která zoufale bojuje proti zákonům přírody.

Padne strom. Roztříští se sklo. Čarodějky jedna po druhé padnou k zemi – a ta podlá se už nezvedne.

Otřásly zemí. Něco v ní duní... a pak všechno rázem přestane. Vítr se utiší. Dešť zmizí stejně rychle, jako se přihnul. Mračna na bezměsíčné obloze se rozestoupí.

Čarodějky usedavě pláčou a ničeho kromě svého žalu si nevšímají.

A tak si jí nikdo nevšimne: bledé ruky špinavé od hlíny, která si z hlubin země proklestí cestu na povrch.

„Konečně svoboda. Jdu si pro ně,“ šeptá hlas do temnoty. Nikdo ho neslyší. Nikdo o něm neví. Ale pomsta přichází.

Jedna čarodějka. Dvě čarodějky. Tři čarodějky... A pak už žádná.

KAPITOLA PRVNÍ

Scarlett

„Přijde mi, že navrhuješ změnit, co znamená být čarodějkou z Kappy,“ obvinila Eugenie Scarlett, zatímco jejich matce podávala servírovací mísu s bramborovou kaší s lanýži.

Už aby bylo po vánočních prázdninách, pomyslela si Scarlett Winterová, která seděla uvězněná mezi dvěma absolventkami Kappy, které byly čirou náhodou zároveň její matka a sestra. Byla to jejich poslední společná večeře před tím, než se Scarlett vrátí na Westerly.

Scarlett se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. Jak se tak dívala na Eugenii, pocítila náhlou touhu být už zase se svými sestrami. Se svými skutečnými sestrami: Vránami. Dívky z Kappy se rozloučily před třemi týdny po nejtěžším semestru ve Scarlettině životě. A i když si neustále posílaly zprávy, nebylo to stejné jako dřív. Jistě, Scarlettina matka Marjorie a sestra Eugenie se k ní v poslední době chovaly o něco méně příšerně, ale... To bylo před dnešní večeří, kdy jim Scarlett představila svůj návrh.

„Takhle to tvoje sestra jistě nemyslela. Že ne, zlato?“ zeptala se Marjorie něžně.

„No, ne... Ale zároveň jo,“ odpověděla Scarlett opatrně, jenže právě v tu chvíli jí zavibroval telefon. Měla ho schovaný pod stehnem, aby si nemusela vyslechnout máminu přednášku o telefonech u jídla. Dnes večer si ale nemohla pomoci a musela ho k jídelnímu stolu propašovat. Kvůli Jacksonovi. Jacksonovi, kterého by rozhodně neměla povzbuzovat. Ani mu psát. Kvůli Jacksonovi, na nějž poslala paměťové kouzlo, aby na ni zapomněl.

„Vidíš? Vždyť jsem ti to říkala. Snaží se Kappu rozložit zevnitř,“ prohlásila Eugenie se samolibým úšklebkem.

Scarlett vycítila příležitost podívat se dolů na displej telefonu.

A hele, tak ona žije. Celý den jsi o sobě nedala vědět, už jsem si začínal dělat starosti...

Kousla se do rtu, aby přemohla úsměv.

„Scarlett?“ tlačila na ni Marjorie dál.

Scarlett vytěsnila myšlenky o svém komplikovaném milostném životě a položila si ruce na stůl. Dnes večer potřebovala získat souhlas své matky. Neprosila ji ale jako mámu, nýbrž jako předsedkyni rady absolventek Kappy, Monarchů. Pro Scarlett bylo klíčové vydobýt si její souhlas, aby pak na svou stranu získala i ostatní čarodějky. Přesvědčení jedné čarodějky je někdy klíčem ke všem ostatním.

„Chci změnu, aby se už nikdy neopakovalo to, co se stalo v minulém semestru, mami.“

„A to, že všechny Kappy sepíšou svá tajemství, ti k tomu nějak dopomůže? Vystavuješ nás tím největšímu možnému riziku: odhalení.“

„To jsem už zvážila. Mám to promyšlené. Jsem přece Winterová, nebo ne?“ Při těch slovech se Scarlett trochu narov-

nala. Opravdu to měla dobře promyšlené. Poslední tři měsíce nedělala nic jiného, než že přemýšlela.

Marjorie si tiše povzdechla. „To, co se stalo v minulém semestru, byla anomálie. Už je to za námi. Nechme minulost minulostí.“

Přesně toho se Scarlett obávala – že ti, kdo tam přímo nebyli, nepochopí plný rozsah reálného nebezpečí. Jaké to je, když vaše nejbližší kamarádka přejde na stranu zla a zabije tři další čarodějky jen proto, aby získala větší moc. „To je přesně ten problém. Minulost není minulost. Minulost se vrátila, aby nás pronásledovala, a my o tom ani nevěděly. Nebyly jsme na ni připravené. Protože neznáme svou historii.“ Kdyby předtím věděly o talismanu Henosis, možná by se jim povedlo Tiffany zastavit dřív. Možná by dokázaly zachránit svou dřívější předsedkyni Dahlii.

Její matka se odmlčela a přemýšlela o tom.

„Tak mi o tom svém plánovaném *průzkumu* pověz víc.“ Marjorie Winterová semkla rty. Důraz na slově ‚průzkum‘ byl tak nenápadný, že by si ho většina lidí vůbec nevšimla. Scarlett ale znala svou matku dost na to, aby vycítila její pochyby.

„Jasně, ségra, vysvětlí nám, proč si myslíš, že je dobrý nápad narušovat soukromí absolventek,“ přisadila si Eugenie.

„Ignorování kostlivců ve skříni se nám minulý semestr nepěkně vymstilo a já nedopustím, aby se cokoli podobného stalo znovu.“

„Na tom se všechny shodneme,“ zamumlala Marjorie, což Scarlett dodalo nepatrnou špetičku naděje.

Narovnala záda. „Chci všechny požádat o podrobný popis jejich působení v Kappě. Nemusí do něj zahrnout nic osob-

ního, nemá to být žádný nechutný výčet toho, s kým vlezly do postele. Chci jen informace o kouzlech, která prováděly spolu se sesterstvím, především o skupinových rituálech. Jakékoli historické informace o domě Kappy nebo Westerly...“

Marjorie zvedla ruku, aby svou dceru přerušila. „Je mi líto, zlato, ale Kappa Rho Nu si vždycky nadevše cenila soukromí svých členek.“

„Vážně očekáváš, že ti nejmocnější ženy v zemi dobrovolně odevzdají písemný důkaz toho, že jsou čarodějky?“ ušklíbla se Eugenie.

„Ne, jistěže ne,“ opáčila Scarlett stejně pohrdavě. Tuhle námitku také očekávala. Sáhla do klasické kabelky od Hermèse, kterou jí matka darovala k Vánocům. Scarlett tuhle tašku, kterou si její matka pořídila před lety v Paříži, vždycky obdivovala. Byla začarovaná, aby byla lehká jako pírko.

A ještě lepší než kabelka samotná byl Eugeniin výraz, když si Scarlett tenhle dárek rozbalila.

Ta kabelka byla upomínka: Marjorie teď Scarlett respektovala. Důvěřovala jí. Po všem, co se stalo v minulém semestru – *poté, co viděla, co se stalo z Tiffany* –, Scarlettina matka jistě pochopí, že je tohle dobrý plán.

Scarlett z tašky vytáhla knihu vázanou v kůži. Na obálce byly vyražené dva stylizované tarotové symboly: Luna a Mág. Když knihu otevřela, tiše šeptla: „Volám Mága a Lunu na stráž, vyjevte mi, po čem sestry mé baží.“

Eugenie se opřela o opěradlo židle a nevzrušeně si založila ruce na prsou.

Marjorie se ale naopak naklonila blíž. Na prázdných stránkách vykvetla černá písmena tak pravidelná a přesná, že vypa-

dala skoro jako vytištěná. „Zajímavé. Takže kouzlo chrání anonymitu přispěvatelů?“

Scarlett přikývla. „A pokud kniha vycítí, že se s ní pokouší manipulovat někdo, kdo nepatří mezi čarodějky Kappy, vymaže se.“ Prolistovala stránky, a když jí pohled padl na Meiin příspěvek o minulém semestru, na chvíli pevně zavřela oči. „Už jsem dala dohromady vzpomínky současných Kapp, abych vám to mohla předvést. Můj plán je požádat Monarchy na sjezdu absolventů, aby se k nám připojili při skupinovém rituálu a přidali jakékoli informace, které uznají za vhodné.“

„Hmm. To kouzlo je skutečně ohromující.“ Marjorie poklepla nehtem na desku stolu a Scarlett knihu zabouchla. Chvilí byla zticha. „Nuže dobrá. Probereme to na příští schůzi rady.“

Eugenie si povzdechla. „Nejspíš by se o tom mělo hlasovat,“ řekla.

Scarlett zamrkala. Podpora sestry ji absolutně vykolejila. „Och... dobře. No... tak díky.“

Pak se Eugenie ušklíbla. „Moc ráda sleduju zamítání nových návrhů. Nad koktejlem po schůzi jsou z toho vždycky nesmírně zábavné třenice.“

No jistě. Její sestra by ji nikdy doopravdy nepodpořila, bez ohledu na to, kolik toho dokázala nebo o co právě usilovala. Eugenie se koneckonců rozhodla přijít domů na večeři zrovna dneska, právě v ten večer, kdy Scarlett výslovně požádala matku o to, zda by nemohly jíst samy, aby s ní mohla probrat záležitosti týkající se Kappy. Eugenie tvrdila, že to bylo proto, že chtěla strávit víc času doma se svou mladší sestřičkou, Scarlett ovšem znala pravdu. Eugenie žárlila. Strachovala se, že by

Scarlett mohla zaujmout její místo nejvýznačnější předsedkyně Kappy v rodině.

Dobře děláš, pomyslela si Scarlett s napjatým úsměvem. Přesně to totiž měla v plánu.

„A navíc,“ pokračovala Eugenie, zatímco sáhla po zvonku, aby přivolala hospodyni, „podle toho, co se proslychá, se nebudeš muset vrtat v historii, abys našla nějaký konflikt. Jeden už se rýsuje v přítomnosti.“

„Co tím myslíš?“ zeptala se Scarlett a nutila se dál zachovávat klid.

Eugenie se samolibě usmála. „Povídá se, že Kappa nebude jediný spolek, který se letos u Panhelénského sněmu bude ucházet o pořádání Jarního plesu. Theta vám jde po krku.“

Scarlett vyprskla smíchy. „A to má být všechno?“ Čekala něco mnohem horšího. To, že se Theta Omega Xi, druhé největší sesterstvo na Westerly, hodlá ucházet o pořádání Jarního plesu, nebyla žádná novinka. Jejich rivalita byla stejně stará jako škola sama. „Maria se na sněmu doprošuje pořádání plesu každoročně,“ řekla Scarlett. „Zrovna žárlivou předsedkyni konkurenčního sesterstva bych za hrozbu neoznačila. Zvláště ne po tom, co se stalo loni v létě.“

Právě Theta si vždy mnohem víc než ostatní sesterstva a bratrstva v kampusu zakládala na dress codu a striktních pravidlech chování. Loni v létě někdo bez dovolení zveřejnil na internetu úryvky z jejich příručky a skoro okamžitě se z nich stalo virální čtení. Obzvláště velkého posměchu se dočkalo schéma popisující, jak sladit různé odstíny bílé, a spolu s ním i kapitola o oblékání pro různé typy postavy. Pro veřejné vnímání Thety to byla účinná katastrofa. Všichni před-

pokládali, že části příručky zveřejnila nějaká nespokojená členka Thety, nikdo to ale nevěděl s jistotou.

„Podceňování nepřítele je první krok k prohře,“ nechala se slyšet Eugenie právě ve chvíli, kdy do místnosti vstoupila hospodyně. „Ach, Beth, drahoušku, už můžeme servírovat dezert.“

Scarlett se na sestru ledově usmála, zatímco se v pokoji objevila další služebná s podnosem se sušenkami a krémem a každé z nich jednu naservírovala. Scarlett si ukousla sušenky a to sousto ji okamžitě přeneslo zpátky v čase. Chutnalo jako dětství, bezpečí, láska a nevinnost.

Chutnalo jako Minnie.

„Mami, jak jsi...?“ Scarlett se otočila k Marjorie. Minnie, její milovaná chůva, zemřela už skoro před rokem.

„To Beth. Je pohár, a navíc empatička. Napadlo nás, že by tě tenhle dezert mohl potěšit,“ řekla Marjorie s velkorysým úsměvem.

Scarlett věděla, co její matka dělá. Marjorie Winterová uměla řešit problémy jen dvěma způsoby: penězi, nebo magií. Po tom, čím si Scarlett prošla minulý semestr, se Marjorie vylouženě překonávala.

Scarlett odstrčila talíř stranou. Její matka se snažila být laskavá, neznala ji ale tak jako Minnie. Minnie by věděla, že se její vaření nedá nijak nahradit a že jediný, kdo ho dokonale zvládne, je ona sama. Scarlett najednou cítila silnou, nepotlačitelnou potřebu být sama.

„Teď jsem si vzpomněla, že musím dodělat něco do školy.“ Počkala, než jí Marjorie kývnutím hlavy naznačila, že je omluvena, a odkráčela pryč.

Jakmile se zavřela v bezpečí své ložnice, nechala slzy volně kanout. O chvílku později začaly na okenní tabule bubnovat kapky deště a v dálce zahřměl hrom přivolaný její magií pohárů a jejími slzami. Než pochopila své zvláštní spojení s vodou, měla z takových bouřek strach. Většinou se vplížila do Minnieina pokoje a schoulila se celá roztřesená do klubíčka vedle ní.

„Neboj se, maličká. Voda je tvojí součástí. Je to tvoje magie,“ šeptala jí Minnie, zatímco Scarlett pevně objímala kolem ramen. „Je zvláštní, že něco tak ničivého může být zároveň tak krásné.“ S Minnie bylo všechno zčásti učení, zčásti ochrana a zčásti láska – a Scarlett jí byla nadosmrti vděčná za každé slovo. Udržovala ji naživu. Udržovala ji v bezpečí.

Myslela na Tiffany, svou nejlepší kamarádku, kterou přemohla touha po moci. Která kvůli té touze zabíjela, a to dokonce i své vlastní sestry. I ona byla krásná a ničivá zároveň.

„Neboj se, ale buď ve střehu,“ říkávala Minnie Scarlett kdykoli, když v ní vycítila strach. „Jsi bouřka. Tam venku jsou ale i další.“

S postupem času se Minnieina slova naplnila. Scarlettina moc během let sílila a toho večera, kdy Tiffany ohrožovala její život i život Vivi, rozpoutala obrovskou bouřku. Minnie měla pravdu: Scarlett byla bouřka. Ale Tiffany taky.

Ta myšlenka s sebou přinesla ostrou vinu. Tohle chápaly jen Kappy. Jen ony znaly opravdový příběh. A pociťovaly stejnou ztrátu. Jakmile budou zpátky pod jednou střechou, bude se zase cítit líp. Uzemněná a soustředěná. Víc doma. Tohle byl další důvod, proč si tolik přála být už zase zpátky na Westerly.

Scarlett se chvíli prohrabávala obsahem své tašky, až konečně našla balíček tarotek. Ne ten nový a zářivý, který jí její matka věnovala začátkem školního roku. Tohle byl ten starý a ohmataný, který jí Minnie dala už před lety. Některé karty měly oslí uši a jiné byly zpřehýbané a ušpiněné. Tenhle balíček ale Scarlett znal. Rozuměl jejímu srdci.

Vždycky odpovídal upřímně. Dokonce i když nebylo příjemné odpovědi slyšet.

Vzdálené hřmění otřáslo okenními tabulemi. Scarlett držela balíček v obou rukách a soustředila se na nadcházející semestr a na své předsednictví v Kappě. Na šanci začít od znova, která se jí a jejím sestrám naskýtala. Jejich nový začátek po hrůzách podzimu.

Jaro přinášelo nový život. Znovuzrození a omlazení. To teď zoufale potřebovaly.

„Ukaž mi, co tenhle semestr přinese Kappě,“ šeptla Scarlett kartám. A Minnie, pokud někde poslouchala.

Scarlett rozprostřela karty na posteli a přešla přes ně prstem. Když se dotkla jedné z nich, kůže jí mravenčila. Vytáhla ji z balíčku a celý postup zopakovala. Další karta z balíčku vyskočila o své vlastní vůli dřív, než se jí vůbec dotkla. A poslední hned po ní. Scarlett všechny tři sebrala a položila je lícem dolů před sebe. Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila.

První karta představovala nedávnou minulost Kappy. Obrátila ji.

Věž. Nebezpečí, destrukce, náhlý a příšerný zvrat. No, tak to by sedělo.

Druhá karta představovala přítomnost jí samé i jejích sester. Scarlett zadržela dech a otočila ji.

Trojka mečů. Na obrázku bylo krvácející srdce proklaté třemi meči. Zármutek, zlomené srdce, ztráta. Meče byly znamením Tiffany, toho si Scarlett nemohla nevšimnout. Každý z těch tří mečů připomínal Scarlett někoho, koho ztratila: Tiffany, Dahlii a Gwen, jejich bývalou sestru.

Scarlett naprázdno polkla a sáhla po poslední kartě. Budoucnost. Ukáže, co mohou Kappy očekávat v nadcházejícím semestru. *Prosim tě, přines nám nějaké dobré zprávy.* Potřebovaly je.

Když ale kartu uviděla, srdce jí pokleslo.

Desítka mečů. Muž ležící obličejem dolů, jemuž ze zad trčí deset mečů.

Zrada. Nepřátelé. Kletby a útoky.

Ložnici osvítil blesk tak jasně bílým světlem, že Scarlett na okamžik oslepil. Následoval záblesk vzteku. Odstrčila karty tak prudce, že se rozsypaly po podlaze. Nasupeně přešla k oknu a zírala ven do bouřky. Bouřky skoro tak divoké jako ta, se kterou se ona a Tiffany potýkaly před měsícem té noci, kdy její nejlepší kamarádka zemřela.

Zdálo se jí, jako by to bylo už před lety.

„Je mi jedno, co říkají karty,“ šeptla Scarlett svému vlastnímu odrazu. „Zařídím, aby byl tenhle semestr lepší. Ať to bude stát cokoli.“

Jedinou odpovědí jí bylo burácení hromu nad hlavou.

KAPITOLA DRUHÁ

Vivi

„Podívej, támhle vepředu je jedno místo. To je dobré znamení, co říkáš, cukříku?“

Vivi, která řídila, střelila po své matce podezřivým pohledem. Daphne Devereauxová viděla znamení všude – nešťastné omeny v kartách, předzvěsti zkázy v čajových lístcích a náznaky nebezpečí ve skřehotání vran –, ale nikdy, *nikdy*, v ničem nespatořovala dobrá znamení. Ani obvykle nemluvila tímhle pomalým, zbytečně veselým tónem, který lidi většinou využívají k chlácholení batolat nebo upokojení vražedných maniaků se sekerami.

Vivi věděla, že se matka snaží rozptýlit její obavy z návratu na Westerly, konkrétněji do domu Kappy, elegantního savannahského sídla asi půl míle od místa v lesích, kde byla Vivi minulý semestr málem zavražděna.

Ale i když blízké setkání se smrtí Vivi naučilo, že magie má svou temnou stránku, ukázalo jí také, že po boku svých sester dokáže čelit jakékoli hrozbě. Kappa byla koneckonců jedním z nejmocnějších čarodějnických covenů v zemi.

„Jsi si jistá, že se tam vejdem?“ zeptala se Vivi.

„Nemůžeš se přece podélnému parkování vyhýbat nadsmrti. Měly jsme během vánočních prázdnin víc trénovat,“ povzdechla si Daphne.

„Já se mu nevyhýbám,“ ohradila se Vivi popuzeně. „Je to v pohodě. Zvládnou to.“ Zhluboka se nadechla, srovnala auto a právě ve chvíli, kdy začala couvat, uviděla tři kluky z PiKa, kteří se vynořili zpoza bloku. I když bylo teprve jedenáct dopoledne, všichni tři měli v rukou červené plastové kelímky. Vivi obrátila oči v sloup. *Kluci z bratrstva.*

„A jdeme na to, parkovací výzva se přijímá!“ vykřikl jeden z nich a zvedl svůj kelímek do vzduchu.

„Jde o titul šampionů, dokážou Američané zabojovat takřka za pět minut dvanáct?“ zadeklamoval další hlubokým hlasem ve snaze napodobit sportovní reportéry.

„Nevšímej si jich, broučku,“ uklidňovala jí Daphne a snažila se potlačit úsměv. Nosila v sobě hlubokou frustraci z mužského pokolení, pro bohaté kluky s nabubřelým vystupováním měla ale slabost, což bylo pro Vivi nepochopitelné.

Vivi, které tváře začínaly hořet, pevně stiskla volant a šeptla: „Volám Velekněžku a mečů páže, půjčte mi um, co s cvikem se váže.“ Jakmile vyslovila poslední slabiku zaklínadla, začalo se jí tělem rozlévat uklidňující teplo, jako by ji někdo zabalil do těžké elektrické deky. Veškeré napětí se jí z ramen vytratilo a ona, aniž by o tom nějak zvlášť přemítala, jedním pohybem podélně zaparkovala auto na místo díky svalové paměti, kterou ještě před chvílí neměla.

Střelila po klucích vítězoslavným pohledem. Ten, který si vytáhl telefon, aby si její snažení natočil, jí ukázal zdvižený palec. Druzí dva už ztratili zájem a vyrazili ulicí dál.

Daphne zavrtěla hlavou. „Abys nám nezpohodlněla, když budeš používat magii kvůli každé prkotině.“

„Přece jsi souhlasila s tím, že potřebuju trénovat!“

„Měla jsem ale na mysli sebeobranu, zlato. Ne podélné parkování,“ prohlásila Daphne a ohlédla se přes rameno za mizejícími kluci z PiKa. „A rozhodně jsem tím nemyslela to, abys cvičila před cizími kluky.“

Vivi si odfrkla. „Tihle kluci z bratrstva by nepoznali magii, ani kdyby jejich bongy rázem obživly a začaly si pobrukovat spolu s Florida Georgia Line. A i pak by to nejspíš svalili na špatnou trávu.“

„Na tvém místě bych neházela všechny kluky z bratrstev do jednoho pytle. Když jsem ještě chodila do školy, znala jsem pár takových a byli prima.“ Daphne se zatvářila trochu nostalgicky, což byl výraz, který u ní mohl znamenat jen jediné – že myslí na člověka, o kterém se nikdy a za žádnou cenu ne bavily.

„Byl můj táta taky v bratrstvu?“ zeptala se Vivi a dávala si dobrý pozor, aby byl její tón dál nenucený. Daphne by se mohla uzavřít nebo změnit téma, jako to obvykle dělala, když na ni Vivi až moc tlačila.

„No jasně. Vince byl quarterback. Patřil k fotbalovému bratrstvu.“

Vivi ztuhla. *Vince*. Matka jí odmítala říct, jak se její otec jmenoval, aby Vivi „náhodou nenapadlo googlit si ho“ nebo se ho jinak snažit vystopovat.

Byla to zdaleka ta nejpodrobnější informace, kterou jí Daphne kdy během jediného rozhovoru odhalila, a Vivi se tak osmělila dost na to, aby se zeptala: „Takže taky chodil na Westerly?“

Daphne předstírala, že má najednou spoustu práce se zvedáním své kabelky a odpoutáváním bezpečnostního pásu a že její otázku úplně přeslechla. „Tak, můžeme? Pojďme odnést ty věci dovnitř.“

I když byl už třetí lednový týden, měly na sobě všechny domy v tomhle bloku ještě pořád vánoční světylka, tedy s výjimkou domu Kappy, jehož obyvatelky se vánoční výzdoby zřekly ve světle nedávné smrti své předsedkyně. Na spoustě jiných míst, kde Vivi žila, jí vánoční ozdoby v lednu připadaly spíš depresivní. Vyzařovalo z nich sklíčené vyčerpání, podobně jako z těch, kdo je vyvěsili. V Savannah to ale bylo úplně jiné. Elegantní, mírně oprýskaná sídla porostlá břechťanem, z nějž tu a tam vykukovaly žárovičky, Vivi připomínala výstřední pařmenky, které usnuly, aniž by si sundaly perlové náhrdelníky.

„Chceš, abych ti ty tašky pomohla odnést do pokoje?“ zeptala se Daphne, která stála poblíž auta.

„Zvládnu to.“ Vivi šeptem pronesla další zaklínadlo, které poslední dobou cvičila. Její nacpaná sportovní taška i kufrы byly rázem lehké jako pírko a vznesly se několik centimetrů nad zem.

Bezmyšlenkovitě se podívala přes rameno k lesu za domem Kappy a zachvěla se, když si vzpomněla na šílený lesk Tiffanyiných očí a na to, jak se v měsíčním světle třpytila dýka, kterou Vivi mířila na hrudník.

Na okamžik jako by se znova přenesla na tu mýtinu. Slyšela hřmění nad hlavou a praskání větví v zuřící bouři. Vůni deště, která se mísila s pachem její vlastní krve...

Země se jí zachvěla pod nohama a to ji přimělo vrátit se zase do přítomnosti. „Co to sakra...?“ Prudce se rozhlédla

kolem po příčině toho chvění. Čekala, že uvidí, jak se ulicí žene velký nákladák nebo několik dělníků s obrovskými vrtačkami. Nikde kolem ale neviděla vůbec nic – všude panovalo ticho a klid.

Daphne, která zjevně nic necítila, sevřela Vivi v pevném objetí. „Dávej na sebe pozor, beruško.“

„Dám, slibuju.“

„Mám tě moc ráda, zlato,“ řekla Daphne a pak ji pustila.

„Já tebe taky.“ Usmívala se a mávala, a zatímco se její matka vracela do auta, přemýšlela o tom, jak moc se toho za pár měsíců změnilo. Když Vivi nastoupila na Westerly, těšila se, jak začne nový život daleko od Daphne a jejích neustálých zkázonosných předpovědí. Když se teď ale dívala, jak její matka odjíždí, bylo jí z toho smutno.

Záchvěv stesku po domově ale trval jen chvíličku, protože jakmile se Vivi otočila, spatřila Ettu, která s širokým úsměvem na rtech stála na zápraží. „Jsi zpátky!“ vyhrkla Etta a popadla Vivi do náruče. Jako obvykle voněla po máte a levanduli, protože všechn svůj čas trávila péčí o zahrádku a o exotické rostliny, které dívky pěstovaly ve skleníku. „Tak pojd'. Chceš to pomoci odnést?“ Mávla rukou směrem k Viviiným zavazadlům.

„V poho.“ Vivi lusklá prsty a zavazadla začala plout vzduchem směrem k ní.

„No teda,“ hvízdla obdivně Etta. „Heleme se, tady někdo cvičil.“

Vivi ji následovala do vstupní haly a usmála se na tapetu s čajovými růžemi a mahagonový stůl poblíž mosazného věšáku na kabáty. Přízemí domu bylo začarované tak, aby se

přizpůsobovalo ročnímu období, denní době nebo náladě zdejších obyvatel, tahle podoba byla ale její oblíbená.

„Ještě před deseti minutami bylo přizemí ve stylu moderny padesátých let,“ utrousila Etta. „Dům asi vycítil, že se blíží.“

„Tak tady tě máme!“ řekla Mei, která právě scházela po širokém schodišti. Mokré vlasy měla dnes dlouhé až po pás a jasně růžové. „Mělas chvilku na to vyzkoušet si ta kouzla, co jsem ti poslala?“

Mei, jediná další čarodějka pentaklů v domě, si předsevzala zaplavit Vивиinu e-mailovou schránku zaklínadly zemní magie. „Jo, díky! To poslední bylo fakt boží.“ Mei jí poslala kouzlo, které svému uživateli umožňovalo vyzvednout ze zeminy kamení a vytvořit z něj štít. Vivi ho zkoušela na zahrádce své matky pořád dokola, a cítila se díky tomu klidněji a bezpečněji než bezprostředně poté, co se jí podařilo uniknout z lesa.

Nehodlala dát nikomu příležitost, aby ji znovu zaskočil nepřipravenou.

Odněkud z domu Vivi zaslechla přidružený výkřik a hned potom do ní vrazilo cosi pištícího.

„Už jsem se bála, že nikdy nedorazíš!“ Ariana objala Vivi oběma rukama a pevně ji stiskla. „To jsi šla od Jekyll Islandu pěšky? Nebo ses nejdřív zastavila za Masonem?“

„Jo, trefilas to,“ škádlila ji Vivi. „Přišlo mi jako výbornej nápad vzít na schůzku s mým klukem i mámu.“ Bylo to poprvé, co Masona nahlas označila za svého kluka. Bylo to vlastně i vůbec poprvé, co tak označila kohokoli.

„Já věděla, že slyším největší zdejší drsňačku,“ řekla Reagan. Objevila se na chodbě spolu se Sonali, která se vrhla k Vivi, aby ji sevřela ve skoro stejně drtivém sevření jako Ariana.

„Jak jsi na tom?“ zeptala se a o krok podstoupila, aby Vivi sjela kritickým pohledem. Během prázdnin pracovala v nemocnici v malé vesničce kdesi v peruánských horách, kde to bylo se signálem příšerné, a to, že si s Vivi nemohla FaceTimovat a sledovat její rekonvalescenci, ji dohánělo k šílenství.

„Uklidněte se, doktorko Maniová, je v pohodě,“ mírnila ji Reagan a jednou rukou Vivi laškovně pocuchala vlasy. „Nikdy nevypadala líp. To o mě by sis měla dělat starosti. Moje máma si vzala do hlavy, že musím začít chodit se synem nějakýho senátora, a dotáhla mě na osm různých vánočních večírků v DC. Jestli budu muset ještě jednou poslouchat nějakýho Chada nebo Lukea žvanit o tom, jak hraje lakros za Dartmouth nebo vesluje za Princeton, přísahám, že si odčaruju uši.“

„Tím by se ten problém měl vyřešit,“ kývla Ariana. „Do sebe zahleděnej lakrosák bude asi těžko randit s holkou bez uší.“ Provlékla loket s Viviiným. „Tak pojď – v zahradě na tebe čeká ledový čaj. Musíš mi povyprávět, jak to jde s Masonem.“

„Nevím, jestli mám moc co vyprávět, ale hodím si věci nahoru a dojdu tam za tebou.“ Vivi jí věnovala úsměv a vydala se ke schodům. Očarovaná zavazadla poslušně plula za ní. Ona a Mason se o prázdninách nestihli vidět, mluvili spolu ale každý den. Bylo příjemně divné, že její bývalý idol – a Scarlettin expřítel – byl teď tím, na koho se mohla obrátit, když zrovna vyšilovala ze zápisu předmětů nebo jen někomu chtěla poslat srandovní psí video. Věděla ale, že jejich potenciální sblížení má svoje hranice: existovala určitá část jejího života, kterou před ním bude muset navždycky skrývat. Vivi

nemohla za žádných okolností odhalit, že magie je skutečná a Kappa Rho Nu je sesterstvo čarodějek.

Vystoupala do prvního patra a zastavila se, aby se mohla pokochat temně modrými zdmi, na nichž visela starodávná zrcadla, svícny a olejomalby slavných čarodějek a míst s mocnou magií po celém světě. Vivi milovala dramatický lesk podlahy, žádné místo v domě jí ale nedělalo takovou radost jako prosluněné druhé patro se sedlovým stropem a bílými stěnami, kde měly ona, Ariana a Bailey každá svůj pokoj vyhrazený pro sestry z prvního ročníku. Než ale mohla vklouznout do své ložnice, upoutal ji čísi hlas.

„Rozhodně to tam předtím nebylo,“ prohlásila Bailey ustaraně. „Myslíš, že do něj mohl třeba naletět pták nebo tak něco?“

Bailey a Scarlett stály před velikým oknem do zahrady. Pod ním bylo místo na sezení, kde Vivi strávila nesčetné hodiny čtením a usrkáváním čaje z hrnku, který byl očarovaný tak, aby tekutinu udržel horkou až do poslední kapky.

„Je všechno v pohodě?“ zeptala se Vivi.

„Vivi!“ zvolala Bailey. „Jsi zpátky!“ Rychle ji objala, ale pak se znovu zahleděla na okno. Hrála si s podolkem svetru, jako to dělala vždycky, když byla nervózní.

„Jo, jsem zpátky,“ zopakovala po ní Vivi. „Čau, Scarlett.“ K jejímu překvapení se na ni její Velká jen zběžně usmála a pak se sklonila zpátky k oknu, aby si prohlédla velikou puklinu připomínající pavučinu, která hyzdila jednu z okenních tabulek.

„Určitě to nic není,“ řekla a přejela jedním prstem s dokonalou manikúrou po prasklině. Jako obvykle vypadala v tví-

dových šatech a perlách naprosto dokonale, přesně jak se slušelo na novou předsedkyni Kappa Rho Nu. „Staré domy, jako je tenhle, si často sedají celé roky.“

Byla pravda, že dům často skřípal a vydával další divné zvuky, zvláště během bouřek, Vivi si ale nedokázala představit, jak by vlivem sedajících si základů mohlo prasknout okno. „Když jsem byla před pár minutami venku před domem, měla jsem dojem, že něco cítím. Takové chvění.“

Vivi by přísahala, že ve Scarlettině výrazu zahlédla znepokojení, okamžitě se ale zase usmála a pohotově odvětila: „Tak to bude ono. Nejspíš kolem domu projel nějaký velký nákladník. Zvládneš to spravit sama, nebo chceš pomoci?“

„Bez problémů,“ odtušila sebevědomě Bailey.

„Výborně. Uvidíme se za pět minut dole. Svolávám schůzi sesterstva.“

„Jasně,“ kývla Vivi a chystala se Scarlett zeptat, jaké byly prázdniny.

To už ale její Velká scházela dolů ze schodů.

Když Vivi seběhla dolů poté, co si v ložnici odložila kufry, byl už obývací plný lidí. Usmála se a zamávala několika Kappám, které dnes ještě neviděla, a pak si přeplněnou místností proklestila cestu k Arianě, která se posunula, aby jí udělala vedle sebe místo na modré sametové podnožce, která pasovala ke křeslu, na němž se uvelebily Jess a Juliet.

Jediný, kdo zůstal stát, byla Scarlett. Předstoupila před dívky a v pokoji zavládlo uctivé ticho. „Vítejte zpět, dámy,“

řekla a v hlase měla dokonalou směs vřelosti a autority. „Doufám, že jste si všechny přes prázdniny pořádně odpočinuly, protože jste to skutečně potřebovaly. V loňském semestru jsme čelily největší hrozbě v historii našeho covenu a vyšly jsme z něj silnější než dřív. Když my, členky Kappy, stojíme při sobě, neexistuje nic, co bychom nedokázaly.“ Odmlčela se a pohledem spočinula na prázdném místě, židli potažené červeným brokátem u krbu, na níž během schůzí vždy sedávala Dahlia. „Také jsme ale utrpěly tragickou ztrátu.“

Vivi se sevřelo hrdlo. Kdyby byl svět spravedlivý, Dahlia by tu teď byla s nimi a vítala by dívky v kampusu jednou ze svých věcných řečí, prošpikovanou temným humorem, místo toho ale ležela studená a němá v čerstvě vykopaném hrobě na hřbitově Bonaventure.

„Dahlia tu s námi dnes fyzicky není, je tu ovšem duchem. Její přítomnost budeme nadále pociťovat. Připomeňme si chvílí ticha ztrátu naší sestry... našich sester.“

Mluví o Tiffany, uvědomila si Vivi a několik dalších členek Kappy si vyměnili nervózní pohledy. Tiffany byla Scarlettina nejlepší kamarádka, začala být ale posedlá talismanem Henosis, legendárním amuletem, pomocí kterého chtěla vyléčit smrtelnou chorobu své matky. Její úmysly byly šlechetné, zlá magie byla ale na Tiffany příliš mocná a strhla ji na zoufalou, zvrácenou cestu, která skončila tím, že Tiffany zabila Dahlii a ukradla jí její magii.

Scarlett byla nakonec nucena svést bitvu se svou nejlepší kamarádkou a zachránit Vivi, čarodějnickou novickou, která nebyla dost silná, aby se bránila. Vivi pocítila záchvěv viny. *Není to tvoje chyba,* připomněla si.

Ta slova jí ale připadala podivně vyprázdněná.

Pevně zavřela oči, hlavou jí ale dál vířily myšlenky. Viděla les a ztemnělou mýtinu. Srdce jí bilo rychleji, divočeji a horečněji, stejně jako té noci. Cítila, jak se blíží bouřka, i elektrické výboje ve vzduchu. A nad tím vším zněl Tiffanyin smích.

Kdyby byla silnější čarodějka, kdyby toho o tomhle světě víc věděla, podobně jako ostatní Kappy, možná by se do Tiffanyiny pasti nechytila.

Nebylo divu, že se na ni Scarlett zlobí. Měla na to plné právo. Musela zabít Tiffany, protože Vivi neměla dost sil, aby jí vzdorovala. Byla pro ně všechny jen přítěží?

„Než začneme zařizovat uvítací večírky, musíme ještě udělat pár drobnějších prací na domě,“ pokračovala Scarlett.

„No výborně.“ Reagan hřadovala na místě v koutě pokoje a zády se opírala o zeď. „Mohl by se některý z nich nést v tématu Francouzské revoluce? Zrovna jsem zdědila několik starožitných šperků po své praradě Sylvii a je mezi nimi i náramek, který měla Marie Antoinetta na sobě v předvečer své smrti.“

Ariana zakoulela očima a šeptla: „Tak to je klika, že už nikoho nepopravujeme za to, že patří k nedotknutelnému jednomu procentu nejbohatších lidí v populaci.“

„O tom rozhodne naše nová vedoucí společenského výboru,“ odpověděla jí Scarlett. Hovořila vyrovnaným hlasem, Vivi ale cítila, kolik úsilí jí to stojí. Tohle byla původně Tiffanyina práce. „Ráda bych nominovala náhradu. Členku, která pracovala s nasazením a odhodláním, jímž nejednu z nás ohromila. Vivi?“

Vivi se chvilku zmateně rozhlížela po místnosti. Ptá se snad Scarlett na její doporučení?

Až když Mei zvedla ruku a řekla: „Návrh podporuji,“ došlo Vivi, jak to Scarlett myslí.

Ona nominuje mě.

„Má někdo nějakou námitku?“ Scarlett se rozhlédla po místnosti. Nikdo nepromluvil. Scarlett se usmála ještě víc. „Vivi, přijímáš to?“

Teď konečně pochopila, proč se Scarlett chovala tak divně – nechtěla se před schůzí prořeknout. Vivi zaplavila vlna pýchy, když si uvědomila, jakou důvěru tím do ní její Velká vkládá. *Scarlett ve mě věří.*

Po celé místnosti se ve tvářích dívek z Kappy zračilo překvapení a nadšení a v Arianině případě dokonce nezřízená radost. Etta a Juliet si vyměnily potěšený úsměv, jako by tušily, že to přijde. A Mei taky. Reagan se tvářila trochu otráveně, ale když se na ni Vivi podívala, donutila se usmát.

Vivi si odkašlala. „Jo. Jasně že jo. Děkuju.“

„Bezva,“ kývla Scarlett. „Tak, teď k těm večírkům.“ Střelila pohledem po Reagan, která se teď s nepředstíraným zájmem naklonila blíž. „Příští pátek budeme pořádát tradiční uvítací večírek pro členy PiKa a Kappy tady u nás v domě.“

Prvačky začaly nadšeně pištět, zatímco ostatní dívky je pobaveně sledovaly.

„Dům nemá po minulém semestru právě nejlepší pověst, takže musíme vykročit pravou nohou. I proto jsem ráda, že Vivi tu pozici přijala.“

Vivi teď část jejího předešlého nadšení opustila. Vedoucí společenského výboru byla zodpovědná za organizaci večírků. Což znamenalo, že první Viviina zkouška v roli funkcionářky Kappy byla za dveřmi. Bude muset připravit ten největší

a nejpůsobivější večírek, jaký kdy Kappa pořádala. A má na to méně než týden.

Žiadnej stres, jo?

KAPITOLA TŘETÍ

Scarlett

S Dahliiným hrobem bylo něco v nepořádku. Ale když se Scarlett spolu se svou Malou sestrou dívala na náhrobek rodiny Everlyových, nedokázala přesně určitě co.

„Nemůžu uvěřit, že je vážně pryč.“ Vивиin hlas zněl v poklidu hřbitova tichounce. Na stejném hřbitově, kde Scarlett Vivi a ostatní prvačky jakožto novopečené Kappy dostala během jejich prvního vstupního rituálu. Zdálo se, jako by od té doby uplynula už celá věčnost.

Na zemi u paty náhrobního kamene se vršily kupičky květin. Byly všelijaké, od drahých, profesionálně naaranžovaných pugétů až po drobné svazečky lučního kvítí, které ručně natrhali studenti Westerly. A pak jí došlo, co bylo mezi liliemi, hvozdíky a dalšími květinami špatně. Růžové růže.

„Růžové růže nesnášela,“ řekla Scarlett rozrušeně.

„Růže má přece každý rád,“ opáčila Vivi automaticky, okamžitě se ale rozhodla to vzít zpátky. „Promiň, nechtěla jsem...“

Scarlett ale neměla na Viviiny omluvy čas: už klečela na

zemi a sbírala ty urážlivé květiny z hrobu. Vivi si přiklekla k ní a položila jí ruku na loket, aby ji zadržela.

„Scar, no tak... je to v pohodě...“

Překvapeně vzhledla k Vivi. Překvapilo ji, jak ji to rozrušilo, i to, že Vivi – kterou jakožto kandidátku na přijetí do sesterstva při prvním pohledu zatratila – se nějakou shodou náhod stala její nejbližší důvěrnicí. Jedinou nejlepší kamarádkou, která jí zbývala. V krku měla obrovský, bolavý knedlík. Scarlett zaťala zuby.

Pokud k sobě měla být brutálně upřímná, nešlo ani tak o to, že tu byly nesprávné kytky: šlo o to, že Dahlia tu nebyla. Scarlett ještě pevněji sevřela růže, které posbírala, zhoupala se dozadu a dosedla do vlhké trávy.

„Hele, mohly bychom je položit na nějaký z těch opuštěných hrobů,“ navrhla Vivi jemně. Zatímco si je od Scarlett přebírala, předsedkyně zírala na záplavu vzkazů. Některé byly děkovné, v dalších studenti, spolky a paní z jídelny Dahlii vzkazovali, jak jim chybí a jak ji měli rádi. Každý na Westerly Dahlii znal. Nebo si to aspoň myslel.

Jeden konkrétní vzkaz ji zaujal víc než ostatní. Ležel vedle několika zbylých růží u Dahliina náhrobního kamene. Scarlett ho zvedla. Byl napsaný na zeleném kousku papíru elegantním písmem. Stálo na něm jen: *Víme, žeš to byla ty.* Scarlett se zachvěla.

Dahlia vždycky stavěla Kappu na první místo. Byla to skvělá vůdkyně. Ve školním kampusu používala svou magii po troškách, aby podpořila přívětivost vůči Kappě. Nebo její vliv. Nebo moc. Možná někdo opravdu tušil, jak vypočítává doopravdy uměla být.

„Dahlia se se všemi přátelila nejen proto, že by je měla ráda, ale protože si myslela, že nás tím ochrání. *Byt dobrou čarodějkou pro dobro všech čarodějek.*“

„Aha,“ řekla Vivi a přemýšlela o tom. Pak dodala: „Udělal cokoli, abychom byly v bezpečí. A nakonec se to opravdu stalo.“ Vivi položila Scarlett ruku na rameno. „Byla by na tebe vážně hrdá.“

„Byla?“ Scarlett se nevesele zasmála. „Nejsem si jistá, jestli by se jí líbilo, jakým směrem hodlám sesterstvo vést.“ S duchem své Velké za zády, který ji pronásledoval na každém kroku, a s neutuchajícím tlakem matky a sestry na dokonalost se Scarlett její úkol zdál téměř nemožný. Snažila se o bezchybnost od chvíle, kdy se naučila své první kouzlo. A čím jí byla blíž, tím víc jí unikala mezi prsty. Nějak se vždycky stalo, že skončila u *skoro*. A nikdy ne *dost*.

„Uznávala tě. Vybrala si tě. A lépe než kdokoli jiný by věděla, že nic nebylo ani zdaleka dokonalé,“ zaprotestovala Vivi.

V tu chvíli se zvedl silný závan větru. Okvětní lístky se oddělily od středů a roztančily se po náhrobcích. Scarlett se z ohonu oddělilo několik pramínků a ty jí spadly do očí. Zvedla ruku, aby si je zastrčila za ucho.

Vivi vedle ní zalapala po dechu.

Přímo na střed destičky s Dahliiným jménem, která byla připevněná vedle jména jejího otce, dosedl motýl. Byl překrásný. Měl veliká křídla, která se ve slunečním světle leskla a měla fialovou, téměř černou barvu, která Scarlett připomínala vraní peří.

I přes knedlík v krku polkla, zatímco motýl zakmital křídly, od nichž se odrazilo slunce. *Dahlia*.

V následujícím okamžiku zase vzlétl, vznesl se jim nad hlavu a zmizel kdesi na modré obloze bez mráček.

„Vidíš?“ Vivi se teď usmála, byl to první opravdový úsměv, který u ní Scarlett viděla od chvíle, kdy se včera vrátily do domu Kappy. „Dahlia souhlasí. Budeš mocná předsedkyně.“

Scarlett si ani nedokázala vzpomenout, kdy byla naposledy nervózní před rande. *Je to vůbec rande?* říkala si, zatímco kráčela kempusem k hlavnímu parku. Jackson to nijak nespécifikoval.

Když jí druhý den zimních prázdnin poslal zprávu, aby se zeptal, čím je to číslo a proč ho má v telefonu, měla Scarlett pocit, jako by jí osud nabídl druhou šanci. Zalhala a řekla mu, že se tam muselo nakopírovat ze skupinového chatu, v něm si posílali poznámky z filozofie, a on jí na to skočil. V tu chvíli to mělo skončit. Jenže Jackson jí napsal znova. A znova. Ale čím déle si psali a žertovali o jejím „snobském spolku“ a „morálních implikacích konformismu“, tím víc se konverzace protahovala. A čím laškovnější byly emotikony na konci vět, tím provinileji se Scarlett cítila.

Pojďme si spolu dát kafe, když jsme teď zpátky ve škole. To mohlo znamenat cokoli. Rande nad kávou i přátelský pokec.

Jackson si s ní minulý semestr zažil svoje. Pomohl jí vystopovat nevyzpytatelnou čarodějkou Gwen a odhalit pravdu o tom, co se stalo jeho nevlastní sestře Harper. Spolu se Scarlett našel neživé tělo oné čarodějkou a pak společně vypátrali její vražedkyni. A políbili se.

Každý večer, když Scarlett zavřela oči, si to představovala pořád dokola. Lavičku s výhledem na řeku Savannah. To, jak se jeho boky teple a měkce tiskly na její. Důvěřivost jeho úsměvu a očí, když si pořádně lokl čaje, který mu přinesla.

Čaje říznutého silným lektvarem, který ho přiměl zapomenout.

Vina se do ní zařezávala ostře jako nůž.

Zastavila se, aby zkontrolovala svůj odraz v okně budovy přírodních věd, kolem níž právě procházela. Dneska zvolila jednoduchou klasiku: skládanou minisukni, sako a hedvábnou blůzu – krátce střiženou, přesto ale ne příliš odhalující. S vysoce vyčesaným culíkem a stohem knih v náručí vypadala jako dokonalé ztělesnění prvního dne školy po prázdninách. Mohla by jít na rande, ale taky nemusela. Kdo ví? A co je komu vlastně do toho!

Je Scarlett Winterová. Přece ji nerozhodí nějaký kluk.

Scarlett se naposled ušklíbla a vydala se dál. Když prošla kolem budovy, okamžitě si ho všimla. Byl o hlavu vyšší než ostatní v hloučku, u něhož stál, a právě se zakláněl a od srdce se něčemu smál.

Scarlett se na chvíli zastavila a prohlížela si ho.

Jackson v tričku bez potisku a lehce roztrhaných džínách vypadal nenuceně a neodolatelně zároveň. Jeho hnědá pokožka působila ve slunci teplým dojmem a krátce střižené vlasy mu trochu poporostly a začaly se vlnit – kromě toho se od okamžiku, kdy od něj posledně odešla, nezměnilo vůbec nic.

Jackson vycítil její pohled a otočil se. Řekl pár posledních slov svým spolužákům a rozběhl se přes trávník k ní.

Srdce jí začalo bušit rychleji. Celé prázdniny si psali, neviděla ho ale dlouhé týdny a on si nepamatoval, jak moc se v minulém semestru sblížili. Měli by se teď obejmout? Dát si pusu? Rty jí mravenčily.

Ona si jejich polibek pořád pamatovala, i když on už ne.

Když ale Jackson doběhl až k ní, všechny obavy se rázem rozpustily. Nonšalantně se k ní naklonil, jako by to udělal už milionkrát, a dal jí pusu na tvář. „Rád tě vidím.“ Jeho oči v odpoledním slunci vypadaly světle hnědé, vřelé a sladké.

„Nápodobně.“ Podívala se za něj. „Kámoši?“

Skupinka na druhé straně trávníku, která se snažila nezávat moc okatě, nejspíš přemýšlela o tom, proč se Jackson u všech všudy baví zrovna se Scarlett Winterovou. Zvedla ruku, zakmitala prsty a nejmíň tři kluci leknutím poskočili a okamžitě se zadívali jinam.

„To je ten Klub mladých filozofů, jak jsem ti vyprávěl,“ odvětil Jackson.

Scarlett zvedla jedno obočí a ušklíbla se. „Jak jsem mohla zapomenout?“

„Tenhle semestr ho vedu. Zrovna jsme plánovali naše příští zasedání.“ Společně se rozešli směrem ke Grindu, nejoblíbenější kavárně v kampusu. „Měla bys tam být. Jestli se ti líbil Folletův předmět v minulém semestru, budeš z našich debat unešená. Koná se to každý čtvrtek po škole ve společenské místnosti v budově Taylor.“

„No, zní to vlastně docela zábavně.“

Jackson se zatvářil upřímně překvapeně. „Fakt? Že by se Scarlett Winterová přidala k partičce myslitelů? Tak to slyším poprvé...“

„Protože holky ze sesterstva nemůžou být myslitelky...“ nadhodila nezúčastněně.

„To jsem neřekl. Jen jsem si nebyl jistý, jestli na to budeš mít se svým nabitým společenským kalendářem čas a tak.“

Scarlett se po Jacksonovi podívala úkosem. „To soudíš všechny holky ze sesterstev takhle předpojatě?“

„Jenom ty okouzlující,“ odpověděl s mrknutím, které způsobilo, že její srdce zapomnělo na okamžik tlouct. Pak dodal: „Ovšem na tom, jak dokonale vždycky vypadáš, je něco podezřelého.“

Vyschlo jí v puse.

Ocitli se v centru kampusu, kde byly na trávníku rozestavené stoly. Na každém z nich byl přehled různých akcí a aktivit, které se v aktuálním semestru ve škole pořádaly. Všimla si veslařů, kteří tu měli vystavenou celou loď, a další skupinky, která v rámci propagace pekařského kroužku rozdávala muffiny zdarma.

„No, úplně dokonale ne,“ řekla Scarlett tak vesele, jak jen dokázala. „Pamatuju si, že jsem se jednou probudila rozčuchaná.“

Rozesmál se. „Á, to se omlouvám. Tak téměř dokonale, řekněme. Devadesát devět procent.“

Ušklíbla se. „Pokud ovšem mluvíme o percentilu známek...“

„Jestli zase vytáhneš to, že jsi ve čtvrtletí dostala lepší známku než já, tak přísahám...“ Během toho, co to říkal, ji ale v legraci štouchl do ramene.

„Nemůžu za to, že sis pořádně nenastudoval Nietzscheho...“

„No, vzhledem k tomu, že momentálně se od tebe *ničeho* lepšího nedočkám, rád bych s tebou probral filozofii u jiné příležitosti. Třeba u večere?“ Znovu se na ni podíval a její srdce zase na vteřinku zapomnělo dělat svoji práci.

Tak jo, tohle je rozhodně rande.

Než stihla odpovědět, zvedl ruku.

„Hele, než cokoli řekneš, asi bys měla vědět jedno,“ pronesl a náhle zvážněl. „Když jsem ti napsal poprvé, nebyly moje úmysly úplně čisté. Když jsem našel tvoje číslo v mobilu, měl jsem pocit, že to musí být osud. Chtěl jsem vědět víc o Kappě.“

Scarlett vydechla, aniž by si předtím uvědomila, že zadržuje dech. „Kluky nebereme, teda alespoň zatím,“ řekla, aby trochu uvolnila atmosféru. Jackson se na ni zlehka usmál.

„Chtěl jsem se dozvědět víc o Kappě, protože tam... jsem přišel o sestru...“

„Jacksone, můžu to vysvětlit...“ začala.

Zavrtěl hlavou. „Ale něco se se mnou stalo. Jako bych došel klidu. Nebyla to vina Kappy – byla to nehoda. A nebylo správné, že jsem se na Kappu zlobil a podezíral vás. A pak mi došlo, že ty přece nejsi Kappa, ty jsi ty. Jsi Scarlett a já chci jenom...“

„Co chceš?“ zopakovala po něm, zatímco on postoupil o krok blíž k ní.

„Pokusit se udělat ti večeri a kouknout se na fakt dobrý špatnej film...“

„To bych chtěla taky. Až na tu část s večerí. Té se ujmu já, v kuchyni to docela umím.“

„Díky Minnie.“

„Ano.“ Rozzářila se, potěšilo ji, že si tohle z jejích zpráv zapamatoval. „Ale koukej kápnout božskou. Nechceš se se mnou nechat vidět na veřejnosti, protože máš strach, že nás spolu přistihnou ti tvoji myslitelé.“

„Ne, tak to není. Jde spíš o to, že teď šetřím, kde se dá.“

Znovu se rozešli a ona ho koutkem oka sledovala. „Fakt? A na co?“

„Chtěl bych příští léto podniknout výlet autem po Státech,“ odpověděl Jackson. „Plánovali jsme to s mojí ségrou Harper předtím, než... no. Však tys ji přece znala, ne? V prváku?“ Promnul si zátylek.

Scarlett sebou trhla. „Jo, znala,“ donutila se ze sebe vypravit.

Harper zemřela v první ročníku při strašné nehodě v domě Kappy. Tiffany a Scarlett tam tehdy byly a nepřímo ji způsobily, což bylo tajemství. Tiffany zapřísáhla Scarlett, že si ho vezmou s sebou do hrobu.

V minulém semestru se Jackson konečně dozvěděl pravdu o Harpeřině smrti. Mohl si to v sobě uzavřít. Ale teď...

Příliš mnoho tajemství. Jak by to mohlo mezi ní a Jacksonem kdy fungovat, když toho před ním tolik skrývala?

Jackson vrtěl hlavou. „I tak bych ten roadtrip chtěl podniknout. Kvůli ní, víš?“

„Jo, to chápu.“ Scarlett se podívala směrem ke shluku stolů, ke kterým se blížili. Ostatní studenti pobíhali po kampusu, jako by je to, co se stalo v minulém semestru – všechna ta smrt a bolest –, vůbec nezasáhlo. Scarlett se ale nezvratně změnila. Stejně to asi bylo po Harpeřině smrti s Jacksonem, napadlo ji.

„Hele.“ Scarlett se podívala kamsi za něj, v hlavě se jí začal rodit nápad. „Neděláš ty občas číšníka na akcích?“ Tam s ním přece poprvé mluvila mimo výuku. Pracoval na akci, kterou Dahlia pořádala kdysi dávno v Kappě.

Jackson zvedl jedno obočí. „Proč? Někoho sháníš?“

„Vlastně jo. A dost často. Příští pátek pořádáme večírek. Kdybys třeba potřeboval víc práce nebo tak...“

Celý se rozzářil. Scarlett si říkala, že by se v jeho očích mohla ztratit. „Super. Možná to využiju.“

„Uvítací večírek příští pátek!“ zajčel kdosi a Scarlett se vrátila zpátky do reality.

Theta Omega Xi si pronajala dva skládací stoly. Dívky je srazily k sobě uprostřed trávníku a potáhly je běhouny v barvách svého sesterstva: zelené a růžové. Celé to vypadalo tak konzervativně a uhlazeně, že by si ten stánek Scarlett snadno mohla splést s obchodem s oblečením pro maminy.

Do růžového chladicího boxu umístily dívky stroj na suchý led, dramatickým gestem z něj vytahovaly lahve s vodou s monogramem WC – Westerly College – a rozdávaly je kolemjdoucím. Scarlett by se vsadila, že byly plné, a rozhodně v nich nebyla voda.

„To myslí vážně?“ zamumlala šeptem směrem s Jacksonovi právě ve chvíli, kdy ji jedna z nich, dívka v upnuté plédové sukni, zahlédla. Kappa už přece oznámila, že se jejich večírek bude konat ten samý večer.

Scarlett si tu holku pamatovala. Pokusila se dostat do Kappy ve stejném roce jako ona sama. Jen taktak se jí povedlo zapálit svou prskavku, druhou iniciační zkouškou ale neprošla. Nebylo v ní dost magie, aby se stala opravdovou